

*Військова академія це вигаданий вищий
військовий навчальний заклад
Персонажі книги та сюжет так само вигадані.
Будь-яка схожість з реальними персонажами
та подіями це чиста випадковість.*

Р.В. Борта

Стандарти ХОТІВШИХ В НАТО 2

(Сучасний військовий гумор, фантастика, детектив)

Київ

**УДК 821.161
Б82**

Борта Р.В.

Б82 Стандарти хотівших в НАТО 2 : повість. Київ :
Видавництво Ліра-К, 2021. – 302 с.
ISBN 978-617-520-165-7

Стандарти хотівших в НАТО 2 чергова порція веселого, специфічного армійського гумору.

Фахівці військової справи альянсу НАТО, планують черговий офіційний візит, на цей раз до військової академії. До тієї самої, в якій заняття заважають проведенню господарських робіт.

В академії планують підготувати показуху. За справу беруться кращі методисти в образі начальника штабу та ЗНШ.

І все було б добре, але і перший і другий були «хотівшими в НАТО» і підготовка до показухи перетворюється на суцільний армійський долбоєбізм.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-165-7

© Борта Р.В., 2021
© Видавництво Ліра-К, 2021

Пролог

Осінь 1998 року. Молодий випускник вищого військового навчального закладу лейтенант Приступа прибув для проходження військової служби в господарську роту бригадного підпорядкування. Він, як і інші випускники, мав величезні надії стати великим генералом, великим полководцем, і той факт, що його направили в таку «дупу», йому зовсім не подобався.

Хозрота була розташовувана в селі, де навіть дороги не було до ладу. Сама собою рота – це кілька сараїв і половина казарми, в якій хоч і протікав дах, але бірка все ж висіла.

На вході в казарму висіло видруковане місцевим заст. по РОС гасло «Здамо перевірку на добре та задовільно».

Лейтенант Приступа мигцем прочитав гасло й задумався: подібні гасла регулярно вішали у військовій академії перед приїздом якої-небудь комісії.

Ні для кого не секрет, що ці самі гасла робили виключно для перевіряючих, щоб показати їм, мовляв, підрозділ готувався і хрін ніхто на перевірку не поклав. Бо покланий хрін для перевіряючих – то як червоний рушник для бика.

Але в цьому гаслі, що висіло біля входу в хозроту, щось було не так. Що саме, лейтенант поки ще не розумів.

Він ще раз прочитав «Здамо перевірку на добре та задовільно», потім ще раз.... І тут він уторопав.

– Пане капітан, – звернувся він до ротного. – Гасло неправильне. Повинно бути «на добре та відмінно».

Командир хозроти, що вже років десять на цій посаді, тільки знизав плечима й глибше затагнувся «примою» без фільтра:

– Нам і задовільно вистачить.

Приступа задумався. Згадав усе, чого вчили в академії. Мовляв, як тільки прийдеш на місце служби, ти повинен всім показати, що ти не дурень, а розумний і правильний, а інакше тебе прапора засміють. Показувати себе треба в усьому. А бажано, в ідеалі, посадити на кузан чергового по КПП за те, що військове вітання неправильно виконав. Це правило старе, як бивні монета, й в академії постійно цьому вчать.

Якщо прямо з порога КПП дати пизди черговому, то по частині пройде чутка, що прийшов з академії довбойоб якийсь, а для молодого лейтенанта це повинно бути як комплімент. Так, в армії є таке негласне правило, чим більше тебе називають довбойобом, тим більше тебе поважають, і молоді лейтенанти свято в це вірили.

На КПП хозроти ніхто лейтенанта не зустрів. Днювальний в цей момент свиней годував, тому лейтенанту дати пизди було нікому, залишалося тільки хизуватися перед командиром роти. Показати себе, так би мовити.

– А коли перевірка приїжджає? – запитав лейтенант.

– Повинна сьогодні, – коротко відповів ротний.

– Лейтенант знизав плечима. Якось дивно тут усе у військах. Похуїзм якийсь. Він звик, що в академії перед

приїздом комісії все фарбується, білиться, бірки нові шийють. Усі ходять, переживають, хєрами двоповерховими криють один одного. Ну ... готуються в загальному. А тут усі ходять, туплять та на хєр собі наступають.

– Якось неправильно це все, – зробив висновок лейтенант.

– Що сааме?

– Ну, та все, – розвів руками лейтенант. – Гасло, воно якесь пофігістичне, а тому й люди пофігісти. Перевіряючий приїде, прочитає це все та й зрозуміє, що ми не готувалися і їбатимуть нас тут усіх.

– Як тебе звуть лейтенант?

– Звуть мене Ігор Олексійович.

Ротний похлинувся димом, тому що на ім'я й по батькові тут на місцевості називали тільки сільського голову.

– Ну даєш ... Ігор ... Он бачиш старлей іде ...

– Бачу, – насупився лейтенант, адже його назвали просто на ім'я, а він хотів здаватися важливим.

Бачиш, яке у нього пузо. Якщо він на турнік заплигне, то його наш медик в непритомному стані в районну лікарню відвезе. І проваляється там старлей десь з півроку, й усі ці півроку ти, саме ти, будеш замість нього на чергування ходити. Гиги ...

Ротний посміхнувся, в його щелепі не вистачало одного переднього зуба.

Лейтенант Приступа, як і інші випускники, мав дике бажання вислужитися та показати себе в усій красі. Він у прямому сенсі пішов готуватися до перевірки. Все як вчили в академії. А в академії не можуть вчити якоїсь фігні, так, принаймні, думав Приступа. Він перевірів свій тривожний баул, перевірів протигаз, подивився на бірку.

– А які у Вас бірки? – запитав він у старлея, що тихо дрімав за столом у канцелярії офіцерів.

– Та звичайні, як у всіх, – тихенько відповів старлей.

Приступа покопався в кишені тривожника й знайшов там цілу жменю різновидів бірки. Різні розміри букв, зі званням або просто з прізвищем, покриті лаком і без нього. Взяв цю жменю і підійшов до старлея.

– Які?

Старлей подивився на бірки, на летьоху, посміхнувся:

– Їбать, у Вас там в академії фантазери.

– А у Вас що, бірок немає? – образився лейтенант.

– Та є, тільки в нас усім похуй на них. Ніколи нам.

У нас тут задачі є.

З цими словами старлей опустил голову на стіл і захропів.

Летьоха задумався, махнув рукою і поклав усі бірки в сумку до протигаза. В академії, коли не знали які саме бірки потрібні, робили відразу декілька, та й голку з ниткою про всяк випадок на плац брали, щоб на місці за півтори хвилини перешити.

Настрій у летьохи був бойовий. Щас, думає, на нього увагу звернуть, і за результатами перевірки на підвищення відправлять. Такі люди, як він, повинні ротами командувати вже у званні лейтенант. Взвод – це для слабаків.

Ось ротний не готувався до перевірки і його за це на кукан посадять. Ну ... Так думав лейтенант. Ротний насправді готувався. Він готував єдиний цікавий перевірючим об'єкт – лазню.

Так уже повелося, що в цю дупу ... хозроту ... приїжджали, тільки щоб свої сідниці попарити. Більше нікому ця рота цікава не була. Що в ній перевіряти? Будівлю на-

піврозвалену чи бійців, що постійно у свинячому лайні порпаються.

Між іншим, і скоротили б цю роту давно, якби не лазня. Лазня, вона така – годувальниця. Комбриг постійно сюди перевіряючих возив.

Ротний прийшов, перевірів. Усе накрито. Горілочка, огірочки, помідорчики, салатки, солдат Газделіані варив на вогнищі чахохбілі, поруч на табуреті стояв таз замаринованого м'яса. Усі продукти були куплені коштом хозроти, ну, крім м'яса.

Ротний знав, що перевірка залежить від «поляни», та всі в роті про це знали ... Ну, крім молодого полководця-випускника.

Увечері приїжджає комбриг, його заступники та комісія зі столиці на чолі з полковником Сулемою.

Ротний доповів як належне. Лейтенант стояв поруч, вбраний, випрасуваний, схожий на новорічну ялинку.

– А це наш випускник, – показав пальцем на лейтенанта комбриг. – Червонодипломник.

Летьоха випростався, доповів себе, як належить за статутом.

– Чи готовий до перевірки? – уїдливо запитав Сулейма, розуміючи, що приїхав для інших цілей.

– Так точно.

– Ну добре, ми обов'язково подивимося на твої знання.

– Усе готово? – запитав комбриг у ротного.

– Так точно.

– Ну, ходімо панове на обхід території. Зараз покажу Вам, як у нас ідуть справи.

Уся свита пішла в сторону лісу. Один тільки летьоха як довбойоб біля воріт стоїть не знає, що робити, ніхто

ж задачу ніяку не поставив. Навіть старлей і той злиняв дрімати в казарму.

У цей момент з бригади виїхала ще одна комісія. Екологи на чолі з полковником Гомелем. Так вийшло, що вони приїхали пізніше, ніж комісія Сулейми, й тому в ядрі бригади їх ніхто не зустрів, ніхто нічого не доповів і тим паче ніхто не запропонував випити.

А коли екологам нічого не запропонувати, вони починають злитися.

Черговий по бригаді сказав, що все командування й комісія поїхали в хозроту, мовляв, там перевірка серйозна.

Екологи такі носом покрутили:

– А ми типу так не серйозні? Дитячий садок якийсь?

Екологи, безумовно, образилися і з незадоволеними обличчями поїхали шукати хозроту. Екологи – народець хитрий та розумний. Вони знали те, чого ніхто з перевіряючих не знав, а тому могли таку доповідну накатати, що командування бригади потім ще півроку пояснюючі на запитання «ЧОМУ» писатиме.

Ротний хозроти тим часом комісію розмістив, усі задоволені та щасливі. Аромат шашликів просто розривав усім шлунки. Комбриг руку ротному на плече поклав:

– Молодець. Як завжди, молодець. Далі ми все самі.

– Бійця з дровами залишити?

– Та нахуй він тут здався? – махнув рукою комбриг. – Ми тут самі. Нам є про що поговорити. Іди займайся. Усе буде добре.

Йде ротний по своєму господарству. Тут прапор біжить з очима виряченими, переляканий, ніби чорта лисого побачив:

– Командир! Командир! Фух ... Там пиздець!
– Який? – дивується ротний, адже пиздець уже в лазні.

– Конкретний, командир ... Пиздець конкретний. Коротше, з бригади подзвонили, кажуть якась секретна комісія з екології приїхала. Комбрига нашого шукають ... Пиздець коротше ...

– Так ... – ротний закурив. – Заспокойся ... Давай по черзі розкажи, і я піду комбригу доповім. Що за комісія?

– А оно, певно, вони вже приїхали.

– До воріт підїжджає свіжопофарбований УАЗ, звідти вилазять два полковники, підполковник і майор.

– Йопта ... – сигарета випала з рота у ротного й, не дивлячись на кризу того часу, він її тут же затоптав. – Я побіг!

Ротний підбігає до воріт, доповідає полковникам, хто він є на цьому світі. Екологи – народ хитрожопий, але ніяк не дурний, та й статут знають непогано. Розуміють вони, що, за правилами, треба з комбригом спочатку зустрітися.

– Командир бригади у вас? – запитав старший еколог полковник Гомель.

Ротний думає. По-перше, комісія серйозна, по-друге, про їх приїзд комбриг нічого не знає. А він зараз в лазні відпочиває. Треба зробити так, щоб оці ось комбрига не знайшли. Треба прикрити спину командирську.

– Ні, – збрехав ротний. – Оглянув тут усе, поставив задачі й поїхав хвилину двадцять тому.

– Погано, – відповів Гомель.

– Дуже погано, – додали інші екологи.

Коли чотири екологи одночасно хочуть випити, вони діють як один великий екологічний організм.

– Ну, пішли тоді, подивимося, як у вас тут дотримуються вимог екологічних норм.

Ротний ріпу почухав. Таких слів він зроду не чув. І правда, певно, серйозна комісія.

Йдуть такі по території хозроти. Один еколог пальцем на пеньок показує:

– О-о-о, – дерево спиляне. – А дозвіл у вас є?

– Який дозвіл? – у неясності запитав ротний.

– Щоб дерево спиляти, – відповів Гомель.

Ротний стоїть, думає. Який нахрін дозвіл. Усе життя дерева пиляв і ніхто нічого.

– А навіщо воно?

– О-о-о, – екологи вигукнули в один голос, ніби репетирували цю репліку кожен день. – Кожне дерево у вас повинно бути обліковано та в кожного повинен бути свій номер. А якщо ви спиляти хочете, пишете офіційний лист до лісгоспу ...

– Може, не писатимете цей недолік? – запитав ротний. – Я просто про це не знав ... А ти знав?

Лейтенант мовчки стояв і мотав головою. Що таке екологія, йому в академії ніхто не розповідав, але академічний еколог завжди говорив, що якщо до вас в частину приїхали екологи, то Вам буде пиздець, причому за те, в чому ви ні бум-бум.

Ех, – розвів руками Гомель. – Ми, екологи, на відміну від інших комісій, недоліки не пишемо. Ми розраховуємо шкоду природі в грошовому еквіваленті, а потім на вашу роту прийде штраф, який потрібно буде сплатити.

– А скільки коштує це дерево?

– Ну ... Десь близько п'яти тисяч гривень.

– Скільки? – вигукнув ротний. – Так у мене зарплата в десять разів менша.

Ну ... Нічим не можемо допомогти. Нічим ... Природу потрібно берегти. М-м-м-да ... Берегти потрібно ... А Ви не пильнували ... М-м-м-да не пильнували.

Від усіх цих синхронних слів єдиного екологічного організму у ротного по спині побігли мурашки.

Йдуть далі, а там за казармою будівлю потихеньку розбирають і лежить на траві гора будівельного сміття.

– О-о-о, – вигукнули екологи. – Це – заподіяння шкоди навколишньому середовищу. Так, зараз мірятимемо.

Дістали рулетку, стали міряти периметр забруднення.

– П'ять на вісім метрів, – доповів один з екологів. – Ну, це тисяч на п'ятдесят штрафу.

– СКІЛЬКИ? – вигукнув ротний. – Та я таких грошей в житті не бачив. Це більше, ніж зарплата роти за три місяці.

– Нічим не можу допомогти, – низав плечима Гомель. – Це забруднення. Ви ж шкодите природі. М-м-м-да шкодите ... А озера у вас тут є?

– Так точно! Два озера.

– А документи на них є?

– Які документи?

– Ех, командире, ну я ж не викладач екології. Ти сам повинен знати, які документи. М-м-м-да повинен знати ... Так ...

Ротний чеше ріпу, взяв лейтенанта під пахви й завів його за казарму.

– Слухай сюди, залишайся з перевіряючими, а я побіг у село по допомогу. Тримайся, лейтенанте, інакше пиздець нам.

– Може, ми їм щось хороше покажемо?

– Що? – ротний подумав, що у лейтенанта є якісь запаси алкоголю.

– Ну, ось протигаз, наприклад, з біркою. Вони ж люблять бірки.

– Блять, лейтенант. Нікому твій протигаз тут нахуй не потрібний. Вони випити хочуть, у них на обличчі написано.

Загалом ротний ставить за себе лейтенанта й каже перевіряючим, що пішов шукати документи на озера. Дає лейтенанту свої ключі з печаткою, хіба мало що знадобиться показати, а сам помчав у село.

У лазні тим часом парилочка в самому розпалі, офіцери, бахнувши по п'ятдесят, йдуть парити булочки. Добре їм там. Ох, як добре. Розмовляють про те, про се. Як було раніше добре і як зараз їм усім погано. Ну, це як зазвичай.

У цей момент екологи закінчили перевіряти котельню, яка, як виявилось, завдає шкоди навколишньому середовищу більше, ніж завод з видобутку миш'яку. Екологи з розумними обличчями опечатають котельню своєю печаткою, аргументуючи тим, що вона в такому стані працювати не повинна.

Проходять метрів сто, глядь – лазня стоїть. Підходять до лазні.

– Що це таке? – запитує Гомель у лейтенанта.

– Я не знаю, – чесно зізнався молодий.

– Зате я знаю. Це лазня, і це об'єкт екологічного спостереження. Його теж потрібно опечатати.

Дивляться, а на пеньку поруч лежить зліпок для печаті та замок з ключами. Екологи беруть замок, вішають його в петлі, закривають і на зліпок ставлять свою печатку, а потім вимагають, щоб лейтенант і свою печат-

ку поставив, мовляв, опечатування було в присутності офіцера хозроти.

Вистава екологів набирала обертів. Важливість свою вони вмiли показувати як ніхто інший.

Тим часом ротний прибігає в село. Знав він, що сьогодні в селі весілля і запрошений він був, як годиться. Ось тільки перевірка всю малину зіпсувала. Треба ж такому статися. Ротний обіцяв підійти ближче до ночі, коли полковників спати укладе. Але тут така справа, за-льот, одним словом.

Розумів ротний, що ці самі екологи випити хотіли, але весь бюджет уже був витрачений на комбрига зі столичними, а зайвих грошей у ротного не було. Навіть і заначку за ремонт «Жигуля» віддав. Залишався тільки один вихід.

Прилітає він на весілля. А там у дворі гулянка в самому розпалі.

– О, Петро Васильович! О-о-о, які люди! Що, поїхали твої кровопивці?

– Та ні ще.

– Так ... Наливайте Петру Васильовичу! – Кричить батько нареченого.

– У мене тут справа, – морозиться ротний.

– Почекають твої справи. Підніми чарочку. Щас я вам, панове присутні, розповім хто такий Петро Васильович. Хоча всі ми його тепер знаємо. Це не тільки великий начальник, він ще й активний захисник села. У бою з рокитнянськими зуба втратив. Але братів не кинув. Бився за наше з вами село разом із сином моїм.

Ротний усе це слухав, потім випив, а потім – до батіного нареченого під шумок поговорити. Змалював тому всю картину, ну й запропонував:

– Можна, я цих екологів на весілля сюди запрошу? Може, веселіше буде.

– Так які питання, Петро Васильович! Ти ж мені як рідний.

– Ось тут ще один нюанс, щоб питань ніяких не виникло, скажемо їм, що ми таки рідні. Що син твій – це брат мій і я, відповідно, теж син твій.

– Добре.

Потиснули один одному руки й ротний біжить назад за екологами. Прибігає, лейтенант уже посивів від розмов. Такого холодку молодому нагнали, що той уже й зовсім звільнятися надумав. Це ж яка відповідальність на командирі лежить у галузі екології.

– Ох і проблем у тебе тут, командире, – зустрічає ротного полковник Гомель. – Ох, ну й пиздець у тебе тут коїться. Документи на озера приніс?

Ротний просить Гомеля відійти та й розповідає йому про весілля брата та про те, що хотів би на весілля запросити екологів.

– Гомель брови наморщив, такий, типу, правильний, головою крутить, у серце кулаком б'є, що приїхав виключно заради справедливості, заради навколишнього середовища, і взагалі не п'є вже з півроку і якщо так збоку подивитися, то Гомелю ще німб над головою повісити потрібно за його активну діяльність для військ.

Ротний вже не перший день ротний. Тих, хто випити хоче, за версту чує. І цього чув, просто ключик ще не підібрав.

– Пане полковнику, там на весіллі сільголова буде. Може, ми усі разом переговорили б, з приводу природи-матінки нашої, може питання які-не-які вирішили б.

І вам як перевіряючим плюс і мене тут з лайном не змішають.

– Питання повірішувати, говориш? – Гомель задумався. – Ну, давай. Тільки ми того, багато пити не будемо.

– Звичайно, звичайно. Усе культурно. У нас взагалі село культурне. І жінки у нас знаєте які гарні. Половина жінок розведені, самі живуть ... Чоловіки вже спилися до чортиків. Чесне слово.

– Ну, пішли!

Тим часом комбриг з іншими перевіряючими виходять з парилочки.

– Ой, добре, – чухаючи волохатий живіт каже полковник Сулейма.

– Ой, добре! – вигукують інші перевіряючі.

– Та й правда, після парилочки добре завжди всім.

– Ну що, панове, – каже комбриг. – В озеро?

– Так.

І тут такий нежданчик. Штовхає двері, а двері не піддаються.

– Шо за хуйня?

Штовхає ще раз, тільки сильніше. Двері не піддаються.

– Блять, нас шо, замкнули?

– Якого хуя?

– Шо за хуйня?

Пішло загальне обурення.

У цей момент повз лазню проходить солдат Газделіані. Його в маленьке віконце побачив Сулейма. Сулейма відкриває віконце.

– Боєць, стій.

Газделіані зупинився.

– Шо там за хуйня з дверима. Піді подивися. Не відкривається щось.